

Arrest

nr. 254 719 van 19 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 augustus 2019. Op 19 augustus 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 augustus 2020 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 17 december 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden akte waarvan de motieven als volgt luiden:

A. Feitenrelaas

U, M. N. M. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent afkomstig uit Jagondai, een dorp gelegen in het Mirzaka district van de provincie Paktia. U woonde er samen met uw beide ouders, drie broers en drie zussen. U heeft de Pashtun etniciteit en bent een soennitisch moslim. U ging vier jaar lang naar school en volgde daarnaast lessen in een madrassa. U heeft uw gehele leven in Mirzaka gewoond, een regio waar de taliban een grote aanwezigheid op nahield. Uw oom, H. N. (...), was werkzaam als vrachtwagenchauffeur voor de Amerikaanse strijdkrachten. Toen u eens met uw oom meereed in zijn vrachtwagen, kwamen de taliban plots naar uw dorp. Ze vroegen naar H. N. (...) en u. Ze beschuldigden u beide van samen te werken met de Amerikanen. U was niet meer veilig in Afghanistan vanwege de taliban. Uw familie besloot u naar Europa te sturen. U verliet het land via Pakistan, om via Iran Turkije te bereiken. U verbleef langer dan 3 jaar illegaal in Turkije. Hierna maakte u de oversteek naar Griekenland, waarna u verder reisde naar Bulgarije. Na Servië reisde u door verscheidene onbekende landen vooraleer u Frankrijk bereikte. Hierna arriveerde u in België, waar u op 19 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele taskara neer, alsook kopieën van de taskara van uw vader en grootvader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u de status van subsidiaire bescherming toekent.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden vervolgd door taliban. Tegenstrijdigheden, vaagheden, incoherenties en onwaarschijnlijkheden maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u het CGVS trachtte te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 9 september 2019, stelt dat u op datum van 4 september 2019 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u zich bij aankomst in België voordeed als minderjarige blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kon het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Er kan ook geheel geen geloof worden gehecht aan de bewering dat uw oom, H. N. (...), truckchauffeur was voor de Amerikanen. U beweert immers dat hij heimelijk goederen vervoerde naar een Amerikaanse basis (CGVS p. 13,14,16). U kan echter **niets** concreet vertellen over de beweerde werkzaamheden van uw oom. Zo weet u niet wanneer hij goederen begon te vervoeren naar de Amerikanen (CGVS p.13,14). U heeft ook geen idee wat hij zou hebben vervoerd voor de Amerikanen (CGVS p.14,16). U speculeert dat het mogelijk voeding voor de Amerikanen was, maar bekent tegelijkertijd dat dit zuivere speculatie van uwer zijde is omdat Amerikanen altijd voedsel gooiden wanneer ze passeerden langs de weg (CGVS p. 16). U blijkt ook niet te kunnen zeggen naar welke Amerikaanse basis hij juist deze goederen vervoerde, enkel dat het ergens in Zazai is gelegen, ergens bij de grens met Pakistan (CGVS p. 14). Deze allesbehalve specifieke locatie kan niet overtuigen. Uw kennis over de werkzaamheden van uw oom is schrijnend en allerm minst overtuigend. Gevraagd waarom u niets kan zeggen over de werkzaamheden van uw oom, verklaart u dat u niet op de hoogte was van zijn werkzaamheden, niemand wist ervan, zelfs zijn vrouw niet (CGVS p. 13,14). U bent niet zeker of uw ouders hiervan op de hoogte waren (CGVS p. 13). De informatie waarover u beschikt, is gebaseerd op de geruchten die in het dorp werden verspreid (CGVS p. 14). Het is echter totaal ongeloofwaardig dat uw oom op geen enkel moment zou converseren over zijn werkzaamheden met zijn familieleden. In Afghanistan worden immers nauwe familieverbanden onderhouden, men zou verwachten dat uw oom toch op een bepaald moment zou converseren over wat hij deed als werk, zeker met zijn eigen vrouw. Daarbij kan u zelfs niet met zekerheid zeggen of uw ouders op de hoogte waren van de activiteiten van uw oom (CGVS p. 13). Uw onzekerheid omtrent het feit of uw ouders al dan niet bewust waren van uw oom zijn activiteiten is treffend. Gezien het belang van de activiteiten van uw oom voor uw asielrelaas, zou men verwachten dat u uw ouders hierover zou aanspreken en hierover zou bevragen, zeker gezien u in contact staat met uw familie en uw ouders nog documenten voor u hadden geregeld. U kan echter zelf geen zekerheid verschaffen of uw ouders bewust waren van uw ooms activiteiten. Dit gebrek aan zekerheid gepaard met een totaal gebrek aan kennis over uw oom (supra), is fnuikend voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien woont de familie van uw oom nu bij u thuis in Jagondai (CGVS p. 18). Het was dus allerm minst een probleem om ze te bevragen over de activiteiten van uw oom. Met het oog op het belang van het profiel van uw oom voor uw verzoek tot internationale bescherming, mag men van u verwachten dat u zou trachten zo veel mogelijk informatie te verzamelen bij uw familieleden, hetgeen u duidelijk niet heeft gedaan gezien uw karige informatie hieromtrent. Uw gebrek aan informatie en het feit dat u geen poging heeft ondernomen om meer informatie in te winnen, is funest voor de geloofwaardigheid voor uw relaas. Gezien de hoge geheimzinnigheid die werd gehanteerd door uw oom, is het tevens onduidelijk hoe de taliban achterhaalden dat uw oom werkte voor de Amerikaanse strijdkrachten. U stelt hierbij dat ze overal spionnen hadden en ze snel worden ingelicht (CGVS p. 17). Gevraagd naar wie uw oom zou hebben verraden, stelt u dat u niet weet wie er werkt bij de taliban (CGVS p. 18). U kan werkelijk niets vertellen over de taliban in uw dorp. U verklaart dat de ganse regio en meerdere van uw dorpsgenoten bij de taliban zaten (CGVS p. 11,12). Tegelijkertijd kan u niet één dorpsgenoot benoemen die bij de taliban werkt en kan u geen enkele commandant opnoemen (CGVS p. 12.) Evenmin kan u specifieke incidenten met de taliban opnoemen. U stelt op stereotiepe en uiterst oppervlakkige wijze dat de taliban vaak vechten met de overheid en dat ze iemand ontvoerden (CGVS p. 12). Gevraagd naar wie er werd ontvoerd bekent u het niet te weten, wanneer dit incident gebeurde kan u evenmin zeggen (CGVS p. 12). Deze verklaringen getuigen allerm minst van een doorleefde belevenis met betrekking tot de taliban, en doet twifelen of er zelfs taliban in uw dorp aanwezig waren, laat staan dat ze over een uitgebreid netwerk beschikten. De gedragingen van de taliban met betrekking tot uw vervolging waren ook uiterst bevreemdend. Zo stelt u dat ze in uw dorp langskwamen op zoek naar u en uw oom (CGVS 15, 17). De taliban beschuldigden u en uw oom van samen te werken met de Amerikanen (CGVS p. 15,17). Uw huis bezoeken deed de taliban aanvankelijk niet (CGVS p. 18). Uit objectieve informatie blijkt dat personen die samenwerken met de buitenlandse troepen riskeren op uiterst gewelddadige te worden vervolgd (zie info toegevoegd aan blauwe map). Men zou verwachten dat de taliban tenminste langs uw huis zou gaan om u te zoeken, hetgeen allerm minst het geval bleek. De taliban zijn op geen enkel moment, zelfs niet na uw vertrek, langs uw thuis geweest (CGVS p.18,19). Deze gedragingen van de taliban, gaan rechtlijnig tegen hun normale modus operandi, en getuigen allerm minst van een werkelijke vervolging. Daarbij worden ook familieleden van vermeende verraders vervolgd, veelal op een evenzeer gewelddadige wijze (zie info blauwe map). Uw familie blijkt echter allerm minst enige hinder te ondervinden van de taliban (CGVS p.6,19). De vervolging die u ervaarde door de taliban is van zulke inconsequente aard dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

Tenslotte zijn er verscheidene tegenstrijdigheden tussen uw initiële interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo stelt u bij DVZ dat u werkte als hulpchauffeur voor uw oom. Enkele dagen hierna kreeg u een dreigbrief van de taliban, waarna u

besloot Afghanistan te ontvluchten (vragenlijst DVZ). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat de taliban naar uw dorp kwamen terwijl u meeding met uw oom, waarna u de dag erna besloot het land te verlaten (CGVS p.15,17,18). Van een dreigbrief is er geen sprake. Tevens verklaarde u bij DVZ dat uw oom naar Saudi-Arabië was gevlucht, terwijl u bij het CGVS verklaart dat uw oom vermist is (CGVS p. 15,18,19). De discrepantie tussen de twee verklaringen is groot. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u dit niet zo zei op de DVZ, dat het mogelijk een vertaalfout van de tolk was (CGVS p. 19). Dit is echter zeer onwaarschijnlijk. Het gaat hier immers om grote inhoudelijke discrepanties, geen loutere woorden die mogelijk verkeerdelijk geïnterpreteerd werden. Daarbij werden deze verklaringen terug aan u voorgelezen tijdens uw persoonlijk onderhoud op de DVZ, en heeft u bij wijze van ondertekening verklaart dat ze kloppen. Deze gewichtige tegenstrijdigheden zijn ernstig, en doen vermoeden dat uw gehele verhaal berust op een fictie in uw hoofde, die u niet op coherente wijze kan blijven vertellen. Dat dit funest is voor de geloofwaardigheid voor uw relaas, behoeft geen betoog.

Wat betreft de documenten die u neerlegt, met name uw taskara, die van uw vader en grootvader, moet worden gesteld dat deze er niet in slagen de vastgestelde ongeloofwaardigheden te herstellen. Uw identiteit wordt op heden immers niet in vraag gesteld.

Ten gevolge van de veelheid aan ongeloofwaardige elementen waarmee uw relaas is doorschoten, kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in

een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Paktia te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 258-266, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. Paktia ligt in het oosten van Afghanistan, aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan.

Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld.

Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE's en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP's uit andere provincies hun toevlucht in Paktia.

De provincie Paktia werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar de mate van willekeurig geweld hoog is zodat een mindere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de veiligheidssituatie in Paktia sinds de publicatie van voornoemde EASO Guidance Note gewijzigd is, in die zin dat willekeurig geweld er niet langer op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktia in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Paktia actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paktia. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, “48/” 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij op artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet en stelt zij dat volgens deze bepaling rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoekende partij een grondige analyse dient te worden uitgevoerd van de relevantie informatie die door de verzoekende partij wordt voorgelegd, hetgeen *in casu* niet correct werd gedaan. Zij betoogt dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor de verzoekende partij te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten te maken.

De verzoekende partij meent dat de motieven van de commissaris-generaal inzake de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas niet draagkrachtig zijn. De verzoekende partij stelt dat ze een oprechte inspanning heeft geleverd om haar verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken. Zo er nog onduidelijkheden zouden zijn, dient zij het voordeel van de twijfel te krijgen, aldus de verzoekende partij. Zij citeert uit een arrest van de Raad en van de Raad van State.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *“a. Wat betreft afwezigheid van gedetailleerde informatie over het werk van de oom van verzoeker*

Het werk van de oom van verzoeker was zeer belangrijk en geheim. Niemand van zijn familie wist wat het werk van Nayem Haji was. De enige informatie over zijn werk die hij met zijn gezin had gesproken was dat hij met Amerikanen werkte.

Verzoeker heeft nooit gelegenheid gehad over van de job zijn oom te praten met deze laatstgenoemd. In Afgaanse culture, praten mensen nooit over hun job. Dat is de reden waarom verzoeker niet te veel informatie heeft over het werk van zijn oom.

Bovendien, vanwege van gevaarlijkheid van zijn werk, wilde de oom van verzoeker zijn gezin beschermen omdat hij wist dat zijn verbanden met Amerikanen hun problemen kon veroorzaken.

Helaas voor verzoeker, de enige dag waar hij met zijn oom bleef, zagen Taliban hen. Sindsdien is het leven van verzoeker in gevaar omdat Taliban hem zien als een bondgenoot van Amerikanen en daardoor een vijand voor hen.

Wij herinneren eraan dat sinds die dag de oom van verzoeker verdween. Niemand van zijn gezin weet waar zijn oom momenteel is. Het is duidelijk dat verzoeker niet in veiligheid zal zijn in het geval van terugkeer naar Afghanistan omdat taliban hem het actief zoeken.

Als gevolg moet deze grief worden verworpen.

b. Wat betreft de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker

De verwerende partij verwijt aan verzoeker dat er tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen zijn. Verzoeker praatte over een dreigbrieffijdens zijn persoonlijk onderhoud maar hij zei niks aan DVZ

Verzoeker bevestigt de verklaringen afgelegd gedurende zijn onderhoud bij het CGVS. Na over het gesproken aan DVZ hoopte verzoeker een kopie van deze briefte krijgen maar helaas kreeg hij niet dit dreigbrief. Om deze reden heeft verzoeker niks over deze dreigbrief gezegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Volgens de verzoekende partij is het noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen.

In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren.

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. Volgens de verzoekende partij moet deze grief, die te streng is, worden verworpen.”

Daarna gaat de verzoekende partij in op het concept “voordeel van de twijfel” en betoogt ze dat dit principe op haar dient toegepast te worden.

In een volgende onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij aldus dat zij onder de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet valt. Het feit dat zij in het verleden reeds werd vervolgd leidt tot het vermoeden dat ze in geval van terugkeer opnieuw zal worden vervolgd, en keert de bewijslast om. De verzoekende partij betoogt dat het risico *in casu* vastgesteld is, aangezien haar vriendin Alina werd vermoord. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij niet aangetoond dat er geen risico meer bestaat dat deze vervolgingen in geval van terugkeer opnieuw zullen gebeuren, of dat ze toegang tot effectieve bescherming van de overheden zal hebben.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet voert de verzoekende partij een analyse uit van Kaboel als een intern vestigingsalternatief.

2.3. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij de volgende documenten toe:

- UK Home Office, “Country Policy and Information Note Afghanistan: Antigovernment elements (AGEs)”, Augustus 2019
- OSAR, « Afghanistan : les conditions de sécurité actuelles », 12 september 2019
- Amnesty International, « Afghanistan 2019»
- Frontiers in Psychiatrie, “Prolonged Grief Disorder Among Refugees in Psychological Treatment—Association With Self-Efficacy and Emotion Regulation”, 5 juni 2020
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Afghanistan: Compilation of Country of Origin Information (COI) Relevant for Assessing the Availability of an Internal Flight, Relocation or Protection Alternative (IFA/IRA/IPA) to Kabul, December 2019
- ECRE, Joint Statement: Afghanistan is Not Safe: the Joint Way Forward Means Two Steps Back, 15 september 2020
- NEWS UN, En Afghanistan, les pourparlers de paix n'ont pas fait ralentir le nombre de victimes civiles
- Knack, « Recordaantal Afghaanse burgers gedood in eerste helft 2018 », 15 juli 2018
- Task and purpose, The vicious attack on Kabul University shows that Afghanistan is still convulsing with violence, 3 november 2020
- UNHCR, « Afghanistan, UN refugee and relief chiefs call for urgent increase in international support », 6 september 2018
- Press From, “To survive in Kabul, boys scavenge for treasure in the city’s trash”, 11 februari 2019
- OSAR, «Afghanistan: profils à risque», 21 septembre 2019, pp. 21-24.

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

De verwerende partij brengt een aanvullende nota bij waarin zij de algemene veiligheidssituatie in de provincie Paktia bespreekt en waarin weblinks zijn opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- de “UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018,
- de “Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note” van EASO van december 2020, en

- het "Afghanistan. Security situation. Country of Origin Information Report" van EASO van september 2020.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motieven van de bestreden akte haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. De verzoekende partij voert aan dat ze Afghanistan verlaten heeft omdat ze door de taliban vervolgd werd daar ze door de taliban beschuldigd werd om met de Amerikaanse strijdkrachten samen te werken. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven van de verzoekende partij verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoekende partij.

7.2. Ter staving van haar vluchtrelaas brengt de verzoekende partij de volgende documenten bij: taskara, kopieën van de taskara van haar vader en grootvader. Deze documenten hebben betrekking op identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst, geloofwaardig kunnen worden geacht.

7.3. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoekende partij motiveert als volgt dat:

- er geen enkel geloof kan gehecht worden aan haar verklaring dat zij als truckchauffeur heimelijk goederen vervoerde voor de Amerikanen daar de verzoekende partij hierover niets concreet kan vertellen.
- de verzoekende partij weinig doorleefde verklaringen met betrekking tot de aanwezigheid van de taliban in haar dorp aflegt, dat dit doet twifelen of er zelfs taliban in haar dorp aanwezig waren, laat staan dat ze over een uitgebreid netwerk beschikten.
- de gedragingen van de taliban met betrekking tot haar vervolging uiterst bevreemdend zijn: *“Zo stelt u dat ze in uw dorp langskwamen op zoek naar u en uw oom (CGVS 15, 17). De taliban beschuldigden u en uw oom van samen te werken met de Amerikanen (CGVS p. 15,17). Uw huis bezoeken deed de taliban aanvankelijk niet (CGVS p. 18). Uit objectieve informatie blijkt dat personen die samenwerken met de buitenlandse troepen riskeren op uiterst gewelddadige te worden vervolgd (zie info toegevoegd aan blauwe map). Men zou verwachten dat de taliban tenminste langs uw huis zou gaan om u te zoeken, hetgeen allerm minst het geval bleek. De taliban zijn op geen enkel moment, zelfs niet na uw vertrek, langs uw thuis geweest (CGVS p.18,19). Deze gedragingen van de taliban, gaan rechtlijnig tegen hun normale modus operandi, en getuigen allerm minst van een werkelijke vervolging. Daarbij worden ook familieleden van vermeende verraders vervolgd, veelal op een evenzeer gewelddadige wijze (zie info blauwe map). Uw familie blijkt echter allerm minst enige hinder te ondervinden van de taliban (CGVS p.6,19). De vervolging die uervaarde door de taliban is van zulke inconsequente aard dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.”*
- er verscheidene tegenstrijdigheden zijn tussen haar initiële interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar persoonlijk onderhoud op het CGVS. Zo maakte de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding van een dreigbrief, maar tijdens het persoonlijk onderhoud refereert de verzoekende partij niet aan een dreigbrief. Tevens verklaarde de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar oom naar Saudi-Arabië was gevlucht, terwijl ze bij het CGVS verklaart dat haar oom vermist is.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor terecht op het geheel van bovenstaande motieven om te stellen dat de verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegt. De commissaris-generaal wijst er terecht op dat verzoekers relaas ernstig wordt ondermijnd door zijn vage, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat de verzoekende partij niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin haar verklaringen onvoldoende aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn, verkeerd is.

Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar vluchtmotieven volledig verband houden met de tewerkstelling van haar oom die goederen voor de Amerikanen zou vervoeren in zijn vrachtwagen, en de verzoekende partij werd één keer met hem gezien toen ze naar Charnaw reden. Gezien het belang van de activiteiten van haar oom voor haar vluchtrelaas kan redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat ze pogingen zou ondernemen om meer informatie in te winnen. Des te meer omdat ze contact heeft met haar ouders, en de familie van haar oom heden bij hen thuis in

Jagondai woont. De verzoekende partij kon hen dus bevragen over de activiteiten van haar oom, maar uit niets blijkt dat de verzoekende partij dit gedaan heeft. In haar verzoekschrift erkent de verzoekende partij dat ze bitter weinig weet over de activiteiten van haar oom. Volgens de verzoekende partij is dit het gevolg van het gegeven dat in de Afghaanse cultuur mensen nooit met mekaar spreken over hun job. In dit verband wijst de Raad erop dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij bij haar aankomst uit Charnaw onmiddellijk door haar moeder op de hoogte werd gebracht van de geruchten dat zij en haar oom voor de Amerikanen werkten (notities persoonlijk onderhoud [NPO], p.15). Echter uit het geheel van de verklaringen blijkt ook niet dat de verzoekende partij hierover meer duiding kan geven. De verzoekende partij preciseert niet hoe haar moeder dit vernomen heeft. Daarenboven bevindt de verzoekende partij zich heden in België en kon redelijkerwijze van de verzoekende partij verwacht worden dat ze inspanningen zou leveren om informatie in te zamelen over zijn activiteiten en de oorsprong van de geruchten over zijn job. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“Gezien de hoge geheimzinnigheid die werd gehanteerd door uw oom, is het tevens onduidelijk hoe de taliban achterhaalden dat uw oom werkte voor de Amerikaanse strijdkrachten. U stelt hierbij dat ze overal spionnen hadden en ze snel worden ingelicht (CGVS p. 17). Gevraagd naar wie uw oom zou hebben verraden, stelt u dat u niet weet wie er werkt bij de taliban (CGVS p. 18). U kan werkelijk niets vertellen over de taliban in uw dorp. U verklaart dat de ganse regio en meerdere van uw dorpsgenoten bij de taliban zaten (CGVS p. 11,12). Tegelijkertijd kan u niet één dorpsgenoot benoemen die bij de taliban werkt en kan u geen enkele commandant opnoemen (CGVS p. 12.) Evenmin kan u specifieke incidenten met de taliban opnoemen. U stelt op stereotiepe en uiterst oppervlakkige wijze dat de taliban vaak vechten met de overheid en dat ze iemand ontvoerden (CGVS p. 12). Gevraagd naar wie er werd ontvoerd bekennt u het niet te weten, wanneer dit incident gebeurde kan u evenmin zeggen (CGVS p. 12). Deze verklaringen getuigen allerminst van een doorleefde beleving met betrekking tot de taliban, en doet twifelen of er zelfs taliban in uw dorp aanwezig waren, laat staan dat ze over een uitgebreid netwerk beschikten.”* Het gegeven dat in de Afghaanse cultuur niet over de job gesproken wordt, is gelet op het gegeven dat de job van haar oom geleid heeft tot haar vlucht uit Afghanistan en het gegeven dat de verzoekende partij zich heden in België bevindt, geen afdoend motief om haar volstrekt ontoereikende kennis over zijn job te verschonen.

Ondanks het feit dat de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, mag van verzoekende partij worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar vluchtrelaas op dezelfde wijze vermeldt. *In casu* blijkt inderdaad dat ze bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft dat haar oom naar Saoedi-Arabië gevlucht is, terwijl de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud louter stelt dat haar oom vermist is (NPO, p. 15, 18 en 19). Enerzijds heeft de verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst verklaard dat ze enkele dagen later een brief kreeg van de taliban dat ze zich moest aanbieden. Hierna is de verzoekende partij uit Afghanistan gevlucht. Anderzijds maakt de verzoekende partij tijdens haar vrije relaas op het CGVS geen melding meer van deze dreigbrief die ze enkele dagen na het uitstapje met haar oom ontvangen heeft. Het is pas wanneer de protection officier uitdrukkelijk vraagt of de taliban haar een dreigbrief gegeven hebben, dat ze verklaart dat het moment dat ze naar Charnaw gingen, dat de taliban dan naar haar dorp gegaan zijn en dat ze de brief hebben gegeven (NPO, p.18). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart de verzoekende partij dat ze de dag na haar terugkeer uit Charnaw besloten heeft om Afghanistan te verlaten (NPO, p. 15, 17 en 18). Er kan niet anders geoordeeld worden dan dat de verklaringen van de verzoekende partij over bepaalde kernelementen van haar vluchtrelaas niet gelijklopend zijn. De vaststelling dat verzoekende partij hierover geen eenduidige verklaringen afgelegd heeft, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas. Waar de verzoekende partij stelt dat ze tijdens het persoonlijk onderhoud oorspronkelijk geen melding gemaakt heeft van de dreigbrief omdat ze geen kopie van deze brief ontvangen had, verschoont dit op generlei wijze de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het betreft een *post-factum* verklaring die ook geen grondslag vindt in de verklaringen van de verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud. Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan de verzoekende partij werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid diende te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stukkenbundel 7 vragenlijst, p. 1). De verzoekende partij was derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen en haar bewering dat zij het belang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben onderschat, waardoor zij onvoldoende aandacht aan het interview besteedde en er weinig op aandrong om rechtzettingen of nuances te laten noteren, kan dan ook niet overtuigen.

Ter terechtzitting verklaart de verzoekende partij dat haar oom een maand nadat de bestreden beslissing genomen werd in de provinciehoofdstad doodgeschoten werd. De verzoekende partij verklaart dat haar moeder haar dit onlangs meegedeeld heeft omdat ze de verzoekende partij niet ongerust wou maken. Wanneer ter terechtzitting wordt gevraagd wanneer haar oom doodgeschoten werd, kan de verzoekende partij enkel antwoorden dat dit 'een tijdje geleden gebeurd is'. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij wederom vage verklaringen aflegt. Het betreft een blote bewering die op generlei wijze onderbouwd wordt. Bovendien bouwt dit verder op een ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas. Het gegeven dat haar familie deze informatie niet onmiddellijk aan haar zou hebben meegedeeld om haar niet ongerust te maken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Immers, heeft het betrekking op de persoon ten gevolge van wie de verzoekende partij problemen heeft met de taliban.

De verzoekende partij komt voor het overige niet verder dan het louter volharden in haar eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor haar leven en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het geheel aan landeninformatie en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van de verzoekende partij en dat zij er niet in slaagt haar vrees voor vervolging door de taliban, aannemelijk te maken. Voorgaande motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.4. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

8.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de hierboven weergegeven EASO landenrapporten en de EASO Guidance Note van december 2020 blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit het dorp Jagondai gelegen in het district Mirzaka van de provincie Paktia, dient de situatie in het district Mirzaka gelegen in de provincie Paktia onderzocht te worden.

Met betrekking tot voormelde provincie wordt in de aanvullende nota van de verwerende partij gesteld dat: “*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. Paktia ligt in het oosten van Afghanistan, aan de grens tussen Afghanistan en Pakistan. Paktia wordt omschreven al een provincie waar sterke tribale connecties en de cohesie tussen lokale gemeenschappen het ontstaan van warlordisme belemmert, maar ook de invloed van de staat beperkt. De provincie is een bolwerk van de Taliban, maar ook het Haqqani-netwerk is er prominent aanwezig. Er wordt ook melding gemaakt van de aanwezigheid van TTP. Paktia is voorts één van de provincies*

waar sterke banden waargenomen worden tussen de taliban en georganiseerde criminele groepen die betrokken zijn bij drugshandel en afpersing. Uit dezelfde informatie blijkt dat de provincie Paktia ruw geschat 612.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 218 burgerslachtoffers vielen, een daling van 49% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 102 en 150 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 651 veiligheidsincidenten gemeld. Verder blijkt dat het geweld hoofdzakelijk geconcentreerd is in twee districten, met name Gardez en Zurmat, alwaar bijna de helft van de incidenten plaatsvinden. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Paktia plaatsvinden is voorts doelgericht van aard. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. De meerderheid van die confrontaties waren aanvallen van de taliban op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Anderzijds vonden er ook militaire operaties van het Afghaanse leger, in samenwerking met de coalitietroepen en pro-regeringsmilitiegroepen, plaats. Bijna een derde van de gerapporteerde veiligheidsincidenten betreffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten het gebruik van explosieven op afstand/landmijnen/IED door AGE's en lucht-/droneaanvallen. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie. Ook zoeken IDP's uit andere provincies hun toevlucht in Paktia. De provincie Paktia werd in de EASO Guidance Note van december 2020 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Paktia willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict."

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Paktia, indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Paktia, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." (EASO Guidance note van december 2020, p. 143). Verder blijkt dat de provincie Paktia sedert 2013 wordt beschouwd als "poppy-free" (EASO COI Report: Afghanistan Security Situation – september 2020, p. 259).

In andere woorden, de provincie Paktia is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen. De analyse van de verwerende partij met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Paktia ligt in dezelfde lijn.

Specifiek met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Mirzaka, gelegen in de provincie Paktia dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. In de periode van 1 maart 2019 tot en met 30 juni 2020 heeft ACLED uit open bronnen gegevens verzameld over 651 gewelddadige gebeurtenissen in de provincie: 450 gecodeerd als "gevechten" (69 %), 176 als "explosies/geweld op afstand" (27 %) en 25 als "geweld tegen burgers" (4 %). Gedurende de referentieperiode vonden er minder dan 10 van dergelijke incidenten plaats in Mirzaka. UNOCHA meldde voor de periode 1 maart 2019 - 30 juni 2020 2541 ontheemden uit Paktia. Met uitzondering van een paar honderd ontheemden die op weg waren naar de provincies Khost, Wardak en Herat, vond 90 % een toevlucht binnen de provincie, meer bepaald in het hoofddistrict Gardez. In het algemeen waren de belangrijkste districten van herkomst van binnenlandse ontheemden waren Sayedkaram (798), Zurmat (567), Alikhel (497) en Janikhel (343).

Uit de landeninformatie blijkt dat de regio van herkomst van de verzoekende partij bereikbaar is. Er wordt weliswaar aangegeven dat de taliban er de weg van Kabul naar de hoofdstad van de provincie Paktia regelmatig controleert, maar dat dit voornamelijk een probleem vormt voor overheidspersoneel. Het viseren van overheidspersoneel op deze snelweg kan niet beschouwd worden als willekeurig

geweld, daar er specifiek wordt gezocht naar overheidspersoneel. Uit de overige informatie blijkt niet dat andere reizigers op deze weg een dermate hoog risico lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld (EASO COI september 2020, p. 259).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Mirzaka, gelegen in de provincie Paktia geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 48/4, § 2, c bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De verzoekende partij brengt geen concrete, objectieve informatie bij die deze appreciatie kan ombuigen.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in het district Mirzaka, gelegen in de provincie Paktia nog steeds ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Paktia voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Paktia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon. De verzoekende partij betwist evenwel niet dat zij nalaat het bewijs te leveren dat zij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Paktia en dat er evenmin elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat er voor haar omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toe dat de verzoekende partij zich in het district Mirzaka, gelegen in de provincie Paktia vestigt.

8.5. Gelet op het voormelde, toont de verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het district Mirzaka een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerd ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

10. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de artikelen 17 en 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, laat zij na uiteen te zetten op welke wijze zij deze bepalingen geschonden acht. Aldus wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

11. Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat dit artikel enkel het toepassingsgebied van deze wet bepaalt. De verzoekende partij duidt niet aan op welke wijze dit artikel geschonden zou (kunnen) zijn.

12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De

commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De verzoekende partij heeft ook opmerkingen geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

14. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS